

ပုလဲ

မပန်ရဲပါ

ပန်ချီသေရာ

အခန်း(၁)

‘ကျွတ်’

ပါးစပ်က စိတ်ပျက်သံဖြင့် ‘ကျွတ်’ ခနဲလုပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ အင်္ကျီလေးကိုလည်း ခုတင် ပေါ်သို့ ပေါက်ချလိုက်မိသည်။ ။ ခေါင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကုတ်ဖွပ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းရှိ သူ့နေရာ နှင့်သူ အစီအစဉ်တကျ ရှိနေသော ပစ္စည်းများကိုလည်း စိတ်ပျက်စိတ်တိုစိတ်ဖြင့် လိုက်ကြည့်နေမိ ပြန်သည်။ ။

‘ခန့်ရေ...ရှစ်နာရီခွဲပြီနော်၊ မထွက်သေးဘူးလား’

တစ်ဖက်ခန်းမှ မမဆွေ၏ အသံကိုကြားမှ ခန့် စားပွဲပေါ်က နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။ ။

‘မဆွေကော ရုံးမသွားသေးဘူးလား’

‘ဒီနေ့အိမ်က ရောက်မှာ မို့ ခွင့်ယူထားတယ် ခန့်ရေ၊ အမေတို့ ကို မြို့ထဲမှာ ဟိုပို့ ဒီပို့ လုပ်ရမယ် လေ’

‘ဪ’

မမဆွေနှင့် စကားစဖြတ်ပြီး ခန့် ခုတင်အောက်က သေတ္တာကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ဆွဲထုတ် ကာ အပေါ်ဆုံးက အင်္ကျီလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဝတ်ဆင်လိုက်ရသည်။ ။ အင်္ကျီ လုံချည်လဲပြီးသွားလို့ မှန်ရှေ့ ရပ်ကြည့်လိုက်တော့မှ အင်္ကျီက အပြာရောင် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရ

သည် ။ မဖြူတို့ နှင့်ပန်း ရောင်ဝတ်ရန် ချိန်းထားကာမှ ...။

အိုး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

စိတ်ညစ်သည့်အတွေးကို ခါထုတ်ပစ်ပြီး နောက်ကျောမှ ဆံပင်များ ကိုရှေ့သို့ ပခုံးတစ်ဖက်မှ ဆွဲချကာ ဖြီးသင်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ပြန်ပို့လိုက်သည် ။

‘ခန့်...ဒီနေ့ ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ’

‘မနက်ထဲက အဆင်မပြေဘူး မဆွေရယ်...ဟိုဟာပျောက် ဒီဟာပျောက်နဲ့’

‘ဘယ်သူတွေယူထားကြသလဲမှ မသိတာ...ပေါ့မနေနဲ့ ခန့်ရေ’

မဆွေပြောလည်း ပြောစရာ။ ခန့်တို့ အဆောင်တွင် ရှိရှိသမျှ ကျောင်းသူရော အလုပ်သမားရော မှန်သမျှတို့ က တစ်ယောက်မှ စည်းကမ်းမရှိကြ။ ခိုးဝှက်လိုစိတ် ရှိကြသည် တော့ မဟုတ်ပါ။ ပစ္စည်းများကို ငှားယူသုံးစွဲကာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေတတ်ကြသည် မို့၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ဂရုတစိုက် လိုက် လံသိမ်းဆည်းနိုင်ပါမှ ...။

ခန့်ကတော့ တစ်ဆောင်လုံးမှာ အသုံးစွဲနိုင်ဆုံး ဖြစ်နေတာမို့ ဒီဒဏ်ကို အခံရဆုံး ဖြစ်နေရ သည် ။

တစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ငှားသုံး၊ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပစ္စည်းရှင်ကလည်း ဂရုမစိုက်၊ မိမိက လည်း တခြားသူများ ဟာတွေကို ယူသုံးထားသည် ကိုး။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း ပစ္စည်းကိစ္စဖြင့် ရန် ဖြစ်လိုက်ကြ၊ နောက် မကြာသေးမီပြန်ငှားကြပြန်ရော။ ခန့်ကတော့ သိပ်စိတ်ပျက်သည် ။

ဒီလို ရောရောနှောနှောကြီးမျိုး ခန့် မနေတတ်တာလည်း ပါသည် ။

ဒါကိုက မဟာနွယ်တို့ ၏ မဟာဆီ မဟာသွေး စိတ်ဓာတ်တစ်စွန်းတစ်စ ပါလာတာမျိုးလား။

ခန့်က အတွေးများကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။

‘မဆွေ...၊ ခန့် သွားပြီ’

‘အေး...အေး’

အခန်း သော့ပိတ်ပြီး ခန့် ထွက်လာခဲ့သည် ။ ခန့်တို့ အဆောင်လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့ ရှစ်နာရီ ခွဲပြီးလို့ ငါးမိနစ်စွန်းနေပြီ။

ခန့်တို့ အဆောင်က ကမာရွတ် ခိုင်ရွှေဝါလမ်းထဲမှာ ။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နှင့်လည်း သိပ် မဝေး။

ဘတ်စ်ကားက လာတော့ ကျပ်သိပ်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ခန့် ခံနိုင်ရည် ရှိရမယ်လေ။ ခံနိုင်လို့ လည်း အဖေရင်းကြီးနဲ့ အစ်မရင်းကြီးတွေ ရှိတဲ့ အိမ်မှာ မနေဘဲ ခန့်အဆောင်နေခဲ့တာပဲ။

ခန့်တို့ ကျောင်းရှေ့ စိုက်ပျိုးရေးမှတ်တိုင်ရောက်တော့ တိုးဝှေ့ဆင်းလိုက်ပြီး ကားလမ်းကို အမြန်ဖြတ်ကူးလိုက်ကာ မဖြူတို့ စောင့်နေမည့် နားနေခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည် ။

‘ခန့်...ခိုင်မွန်ကို ‘ကုတ်’လာ မ သွားတယ်၊ ကြည်ဖြူနဲ့ ချောစုက ခန့် ဒီအချိန် မတက်တော့ ဘူးထင်တယ်လို့ ပြောပြီး သူတို့ လည်း မတက်တော့ဘူးတဲ့ ၊ လှည်းတန်းဈေး သွားကြတယ်’

ကြားရတဲ့ သတင်းက ရင်ဆို့စရာ။ ခန့် ဝင်ဝင်ထိုင်ရင်း အတန်းထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဆီးပြောသည် ။

‘ကုတ်’ဆိုတာက ခိုင်မွန်ချစ်သူ...တတိယနှစ်က။ သူတို့ တွေ လမ်းမ

တော်ကျောင်း ရောက် သွားပေမယ့်၊ ခန့်တို့ ရှိရာ လိပ်ခုံးမှာ ပဲ ကျက်စား နေသူ။

ဂျူတီကုတ် မချွတ်စတမ်း ဝတ်တတ်သဖြင့် ခန့်တို့ က ‘ကုတ်’ဟု ခေါ် သည် ။

‘မစိုး...မဖြူနဲ့ ချောစုတို့ အင်္ကျီ ဘာအရောင် ဝတ်ထားကြသလဲ’

‘နှစ်ယောက်လုံး ပန်းရောင် ဝတ်ထားတယ်၊ ချိန်းထားကြလား မသိ ဘူး’

ခန့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည် ။ ခန့်လည်း ဒီအချိန် မတက်တော့ပါဘူး။ ဒီနေ့မနက်ထဲက စိတ်ပျက်စရာနဲ့ ချည်း ကြုံနေရ လို့ ခန့် ခေါင်းကိုက်လှပြီ။

‘ခန့်’

‘ဟယ်...ကိုလတ်’

မျိုးလတ်က ခန့်ကိုပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည် ။ ခန့်ကိုတွေ့ရင် အမြဲတမ်း နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ ထားတတ်လို့ မျိုးလတ်တို့ ကတော့ ရိုးနေပါပြီ။ သူများ တွေကတော့ ခန့်ကို ဘာမို့ညာမို့ ဟန်တစ်ခွဲသားနှင့် နေပြနေသည် ဟု ထင်ကြသည် ။

ခန့်တို့ က လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ မင်းမျိုးပေါ့လေ။ မဟာနွယ် တွေဖြစ်သည် ။ အဖေဘက် က ဆွေမျိုးစုတွေ အားလုံးကလည်း မဟာ သွေးဝင်ကာ တစ်မျိုးကြီးတွေနှင့်။

ခန့်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မဟာနွယ်ဆိုတာ ကြိုးစားမေ့ပျောက်ထား သူဖြစ်သည် ။ မင်းမျိုးဟု ပြောဆို နောက်ပြောင်လျှင်လည်း ဒေါသထွက် တတ်သူ။

‘ကိုလတ်...ခန့်ဆီ လာတာလား’

‘အေး...နှင့် ဒီအချိန် မတက်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

ကိုလတ်က နာရီကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။ ခန့် နာရီကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီထိုးနေပြီဖြစ် သည်။ ။

‘ဟုတ်တယ်၊ မတက်တော့ဘူး၊ လာဟယ်...ကင်နံတင်းသွားရအောင်’

သက်သာ ကင်နံတင်းက ကျောင်းတက်ချိန်မို့ လူရှင်းနေသည်။ ။

‘ယု ဆီက စာလာတယ်’

‘ဟုတ်လား...သူ ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်မယ်တဲ့ လဲ’

‘ကြာဦးမှာ ပါဟာ၊ ပြန်လာဖို့ တောင်မှ ရေရာရဲ့ လား မသိဘူး’

‘ယု’ဆိုတာက ခန့်တို့ ၊ မျိုးလတ်တို့ နှင့် သူငယ်ချင်း။ တစ်နည်းအားဖြင့် မျိုးလတ်ရဲ့ ချစ်သူ လည်း ဖြစ်သည်။ ။ မိဘများက ယူ အက်စ်တွင် သွားအလုပ်လုပ်ကြသည် မို့ ပါသွားတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။

ခန့်က စာထဲမှာ ခန့်အကြောင်းပါလားဟု မမေးဖြစ်။ မပါမှာ က သေ ချာနေတာပဲ။ အရင်က အခြေအနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ မျိုးလတ်စာထဲမှာ ပါ စရာကို မလိုပါဘူးလေ။ ခန့်ဆီကိုပဲ တစ်စောင်ပြီးတစ် စောင် လာနေမှာ ပေါ့။

အခုတော့ ယုနှင့်ခန့်က မခေါ်တာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီပဲ။ ယုလုပ်ရပ်ကို လည်း ခန့်က စိတ်ပျက် အထင်သေးတာမို့ ပြန်မခေါ်ခဲ့တာပါ။

‘နင်ကလည်း ဟာ...နဂို နှုတ်ခမ်းစေ့တတ်တာလည်း စေ့ပေါ့၊ မျက်

နှာကြီးကိုပါ ရှုံ့မဲ့ထားလိုက်တာ’

‘ဘာဖြစ်သလဲ အဲဒါ’

‘အသရေကင်းတာပေါ့ဟ’

‘မနက်ကတည်းက တစ်ခုပြီး တစ်ခု အဆင်မပြေတာဟ၊ ငါဖြစ်နေတာတောင် နည်းသေးတယ်’

ခန့်က ဆက်မပြောချင်တော့တာမို့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာထားမိသည်။ မမကြီးကိုလည်း ပြေးသတိရလိုက်သည်။ ခန့် ဒီမနက် အဆင်မပြေတာ ခန့် မမကြီးက စတာပေါ့။

* * * * *

‘ခန့်...ဖုန်းလာတယ်’

‘ဒုန်း...ဒုန်း’

တံခါး လာခေါက်သံကြောင့် ခန့် အိပ်ရာက နိုးလာရသည်။

မနက်ခြောက်နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ခန့်က တံခါးဖွင့်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။ အဆောင်တွင် နေပေမယ့် သူများ နှင့် ရောနှော မနေချင်တာမို့ ခန့်က တစ်ခန်းလုံး သတ်သတ်ယူထားသည်။

‘ဟယ်လို...ခန့်ပါ’

‘ခန့်လား...ငါပါ။ သန့်...သန့်’

‘ဟာ...မမကြီး’

‘အေး’

မမကြီး ဖြစ်နေ၍ ခန့် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ခန့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အစ်မအရင်း၊ ခန့် သိပ် ချစ်သည့် မမကြီးပါ။ ခန့်က အေးတီ အေးစက်နှင့် စကားနည်းပေမယ့်...အပေါင်းအသင်း သိပ် တွယ် တာတတ်တာ၊ ကိုယ့်အစ်မ အရင်းကြီး မချစ်ဘဲနေပါ့မလား။

‘မမကြီး...စောလိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ခန့်တောင် မနိုးသေးဘူး’

‘ဒီအချိန်လား...စောတာ၊ ခြောက်နာရီကျော်ပြီ၊ မထသင့်သေးဘူးလား၊ ဘယ်လိုဆေး ကျောင်းသူမျိုးလဲ၊ စာထကျက်ပါတော့လား’

သန့်ဆီက ဆူသံပူသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ခန့် ပျော်ပါသည်။ ။ ဆူတယ် ပူတယ် ဆိုတာ ညီအစ်မချင်း နွေးထွေးမှုတစ်မျိုးပါပဲ။

‘နင်...မနေ့က အိမ်လာတယ်ဆို’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘နင် အိမ်လာရင် အန်တီလေးတို့ နဲ့ ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံသင့်တယ်ဆိုတာ မသိဘူး လား၊ နင့်အဒေါ်အရင်းတွေ မဟုတ်ဘူး လား၊ ငါနင့်အတွက် ဘယ်လောက် မျက်နှာပျက်ရမလဲ’

ခန့် နှုတ်ဆိတ်သွားမိသည်။ ။ ခန့်က အဒေါ်အရင်းတွေကိုပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံသင့်ရင်၊ သူတို့ ကကော တူမအရင်းကို ပြေလည်စွာ မဆက်ဆံသင့်ဘူးလား။

‘ရန်ကုန်မြို့ တစ်မြို့တည်းမှာ အတူရှိကြရက်နဲ့ နင်အဆောင်နေတယ်ဆိုကတည်းက အန်တီ လေးတို့ ဖေဖေတို့ ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာလို့ ထပ်ပြီး လာလာ ဆန့် ကျင်ပြနေသလဲ၊ နင့်အမေက ဒီလိုပဲ သင်ထားသလား’

သန့် စကားတွေက တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသည်။ ။

ခန့် အရမ်းပဲ စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ။ ခန့် မေမေသည် မမကြီး သန့်ရဲ့ အမေပဲဟာ။ အမေရင်း ကြီးကို မမကြီးဒီလိုမပြောသင့်ပေ။

‘ခန့် အဲဒီမှာ မနေတာက မေမေကမှ မနေခိုင်းတာပဲဟာ၊ ခန့်လည်း မနေချင်ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း ခန့်ကို မေမေ့ကိုနာကြည်းစိတ်နဲ့ သိပ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အန်တီလေးတို့ ကလည်း ခန့်ကိုကျတော့ တူမ မဟုတ်သလိုပဲ’

‘အဲဒါပြောတာပေါ့၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ မေမေပြောတာတွေ အရမ်းစွဲပြီး၊ တို့ ဒီဘက်က ဆွေမျိုး တစ်စုလုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ၊ ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဘာလို့ ဒီအိမ်ကို ခဏခဏလာနေသလဲ’

‘ဒါကတော့...ခန့်က ဖေဖေနဲ့ မမကြီးကို တွေ့ချင်လို့ ပဲဟာ’

ခန့် မျက်ရည်တွေ ကျလာရသည်။ ။ ခန့် အဒေါ်တွေနဲ့ အဆင်မပြေပေမယ့်၊ မမကြီးနှင့်ဖေဖေကို တွေ့ချင်သည်။ ။ ညီအစ်မချင်း ပြေပြေလည်လည်နှင့် ချစ်ခင်ချင်သည်။ ။ ပြီးတော့လည်း မမကြီး မေမေ့ အပေါ် နားလည်လာကာ မေမေနှင့် ပြေလည် ချစ်ခင်စေချင်သည်။ ။ ခန့်ရဲ့ အဆုံးစွန်သော ဆန္ဒက တော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ပြန်လည်ပြေလည်ရေးပါပဲ။

ဆွေမျိုးစုစကား နားယောင်ကာ မိမိကို အဆက်အဆံဖြတ်ခဲ့လေသော ဖေဖေ့ကို မေမေက စိတ်နာတာ ခဏသာဖြစ်ပြီး၊ နောက်ပိုင်း...ယနေ့တိုင်ထိ တမ်းတကာ နေဆဲမို့။ မေမေ့ကို သနားရလွန်းကာ၊ ဖေဖေနှင့် အမြန်ဆုံးပြန်လည် ပြေလည်စေချင်သည်။ ။

ခန့်ကိုတော့ မေမေ့စကားတွေ နားဝင်ပြီး နေတယ်လို့ ပြောပေမယ့်၊ မမကြီးလည်း ဖေဖေ့ဆွေမျိုးစု တစ်စုလုံးရဲ့ စကားတွေ နားဝင်နေတာပါ

ခန့် တစ်နှစ်သမီးမှာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အဆင်မပြေဖြစ်ကာ ကွဲကြသည် ။ အစကတည်းက အဆင်မပြေစွာ တည်ဆောက်လာခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပဲလေ။ ဖေဖေတို့ ဘက်က မင်းမျိုးမင်းနွယ်၊ အထက်တန်းစားထဲကမို့၊ မေမေနှင့် သဘောမတူနိုင်ခဲ့။ မေမေလည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲက မဟုတ်ပါ။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော အမျိုးထဲကပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ မဟာနွယ်ဆိုသည့် သွေးအပြည့်ဝင်နေသော ဖေဖေဆွေမျိုးစုကြားတွင် မေမေဘယ်လိုမှ မတိုးဝင်နိုင်ခဲ့။

မျိုးဂုဏ်ဆွေဂုဏ်မောက်ကာ အထက်တန်းစားလေနှင့် မိမိအပေါ်ဖို့ နှိပ်ထားသော ဆွေမျိုးစု ကို မေမေ စိတ်ပျက်လာချိန်မှာ ၊ အပေါင်းအသင်းဆုံသော လူရည်လည်သောမေမေကို ရှုပ်သည် ဟု အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ၊ ဆွေမျိုးတစ်စုလုံး ဝိုင်းစွပ်စွဲကြသဖြင့် ဖေဖေ နားယောင်ကာ၊ မေမေနှင့် စကားများကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေက မမကြီးကို ခေါ်သွားကာ၊ မေမေက ခန့်ကိုခေါ်ထားလိုက်တာ မို့၊ ခန့်တို့ ညီအစ်မ ကွဲခဲ့ရသည် ။

မေမေတွင် အပြစ်စိုးစဉ်းမျှမရှိဘဲ အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲလေသော ဆွေမျိုးစုကို မေမေစိတ်နာမည်ဆို နာနိုင်သည် ။ ဟိုဘက်ကသာ ဘာကိုမှန်းမသိ စိတ်နာကာ၊ မမကြီးကိုစိတ်သွင်းထားကြသည် မို့၊ မမ ကြီးမှာ မဖြစ်သင့်သော အမေကိုပြန် စိတ်နာတာမျိုး ဖြစ်နေရသည် ။

ခန့် အဲဒီကတည်းက ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်မောက်လွန်းသော၊ မိမိကိုယ်ကို မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဟု ဂုဏ်ယူသော သူများကိုမုန်းလာမိခဲ့တာ။

‘နင် အန်တီလေးတို့ နဲ့ အဆင်မပြေရင် အိမ်ကိုခဏခဏ မလာနဲ့ ၊ ငါနဲ့ တွေ့ချင်ရင်...တွေ့စရာ အကြောင်းရှိရင်ဖုန်းဆက်၊ ငါလာမယ်၊ ဒါပေ

မဲ့...ခဏ ခဏတော့ မလာနိုင်ဘူးနော်၊ ငါလည်း ငါ့စာနဲ့ ငါ’

မမကြီးကလည်း ဆေးကျောင်းသူပဲ၊ ခန့်က ဒုတိယနှစ်။ မမကြီးက နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)။

သန့်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖုန်းချသွားသည် ။ တကယ်တော့ မမကြီး မလာနိုင်လည်း ဖေဖေ လာရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲလေ။ ဖေဖေ ကလည်း ခန့်ဆီကိုတစ်ခေါက်မှ မလာပါ။ ခန့်သွားရင်လည်း ပြေလည်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကြီးပြီး စကားနည်းသော ဖေဖေထံမှ နွေးထွေးမှုကို ခန့် မရခဲ့ပါ။ မေမေ့ အကြောင်းကိုလည်း မပြောရဲ။ ဖေဖေတို့ အိမ်မှာ မေမေ့နာမည်ကို လေသံတောင် မသလပ်စေရပေ၊ ခန့် စိတ်ညစ်စွာဖြင့် အဆောင်ပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့သည် ။

‘ခန့်ရေ....မနေ့က မေလွင်ပြောထားတာလေ၊ ဒီနေ့ ခန့်ရဲ့ ခိုင်ထူး အခွေ မေလွင်ကျောင်းယူ သွားမလို့ လေ။ ခန့် မေ့မှာ စိုးလို့ ခုထဲက ပေးထားလိုက်ပါလား’

ခန့် အခန်းဝမှာ မေလွင်က ခေါင်းပြူပြီး လာပြောသည် ။

ခန့် စိတ်ပျက်သွားရသည် ။ အငှား အရမ်းဝါသနာထူသည့် ဒီအဆောင်သူအားလုံးကို ခန့် ကြည့်မရ။ ခန့် အခွေကို သူက ကျောင်းယူသွားပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ။

ခန့်စားပွဲပေါ်က ကက်ဆက်ခွေတင် စင်လေးကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည် ။

‘ကျေးဇူး’

မေလွင် ထွက်သွားပြီးနောက် ခန့် ခုတင်ပေါ်မှာ ဆက်လဲနေလိုက်သည် ။ ရှစ်နာရီ ထိုးခါနီး တော့ ရေထွက်ချိုးသည် ။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ လည်း ဆပ်ပြာခဏ၊ ရေခွက် ခဏတွေကြောင့် ခန့်
စိတ်ညစ်ခဲ့ရသေးသည်။ ။

သနပ်ခါးလိမ်းနေတုန်း ခန့် စာသင်ရာမှာ အသုံးပြုရသည့်အရိုးတွေ
ဆီ သတိရလို့ လှမ်းကြည့် လိုက်မိတော့...မရှိ။ ညတုန်းက အဆောင်သူ
တွေစုကာ နတ် မေးကြသည် လေ။

‘အင်း...ဒုက္ခ’

ခန့် စာသင်ရသည့် အရိုးတွေကို အဆောင်သူတွေက ခဏခဏတော
င်းယူကာ နတ်မေး တတ်ကြသည်။ ။

‘ခန့် အရိုးတွေ ဘယ်သူယူသလဲ’

အခန်းဝထွက်ကာ အသံကုန် ဟစ်လိုက်တော့ နှစ်ခန်းကျော်က ခင်
သီတာတို့ ညီမ ပြုံးဖြဖြနှင့် အရိုးအိတ်တွေကိုဆွဲကာ လာပို့ကြသည်။ ။

တစ်ဆောင်လုံးမှာ ခန့် တစ်ဦးသာ ဆေးကျောင်းသူဆိုတော့ သူတို့
အဖို့ အထူးအဆန်းပေါ့။

ဒီအဆောင်မှာ ရန်ဖြစ်တာမျိုး မရှိပေမယ့်၊ နောက်နှစ်ကျောင်းဆော
င်ရအောင် လျှောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

ခန့်က ရန်ကုန်မှာ ပဲ ဆယ်တန်းဖြေပြီး၊ ကျောင်းဆောင်လည်း ထည့်
မလျှောက်မိတာကြောင့် အပြင်ဆောင်မှာ နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ခန့် အဝတ်လဲဖို့ သေတ္တာကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးမှ မဖြူတို့ နှင့် ပန်း
ရောင်ဝတ်ဖို့ ချိန်းထားတာကို သတိရသည်။ ။ ခါတိုင်းဆို ခန့်က အပေါ်
ဆုံးက အင်္ကျီကိုပဲ ဆွဲဆွဲဝတ်လိုက်မိတာ။ မီးပူတိုက်ပြီးသား အဝတ်တွေ
ကို အောက်ဆုံး ပြန်ထည့်တတ်တော့ ခန့် အဝတ်တွေက လည်ပတ်နေ
တာပေါ့။

ရှုပ်အင်္ကျီ ပန်းရောင်လေးက ကြေမွနေသည် ။ ခန့် မီးပူလိုက်ရှာ
တော့မတွေ့။

အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်တော့ မေလွင့်ကို တွေ့ရသည် ။

‘မေလွင့်၊ ခန့် မီးပူမနေက ယူတာ ပြန်ထားပြီးငြိလားဟင်’

‘ဟယ်...မေလွင့်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူးလေ၊ နှင်းနှင်း လာယူသွားတာပဲ’

မေလွင့်ကပြောပြီး အောက်ဆင်းသွားသည် ။ ခန့်စိတ်ပျက်သလော
က် အံ့အားသင့်ရသည် ။ ခန့် ပစ္စည်းကိုပဲလက်ပြောင်းလက်လွှဲ။

နှင်းနှင်းအခန်းရောက်တော့ သော့ခတ်ထားတာ တွေ့ရသည် ။ ‘နှင်း
နှင်း’သူ့အခန်းဖော် ‘ထား’ရော ကျောင်းသွားကြပြီပေါ့။

ခန့်မှာ ပန်းရောင်ဒီတစ်ထည်ပဲ ရှိတာ။

ခန့် ရှုပ်အင်္ကျီပန်းရောင်လေးကိုကိုင်ကာ ဒေါသထွက်လာမိသည် ။ ဒီ
နေ့တစ်မနက်လုံး အချိုး မပြေပါလားနော်။

‘ကျွတ်’

ပါးစပ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ‘ကျွတ်’ကနဲအော်မြည်လိုက်မိသ
ည် ။

* * * * *

‘ကဲ...ငါပြန်မယ်ဟာ’

‘ဟင်...ပြန်တော့မလား...၊ မြန်လှချည်လား....မပြန်ပါနဲ့ ဦး’

‘နင်က ပုပ်သိုးပြီး ထိုင်နေတော့ ဧည့်သည် က ဘယ်နေတတ်မလဲဟ

မျိုးလတ်က ရာဇူးက တတိယနှစ် ဓာတုဗေဒ ကျောင်းသား။ ဒါပေမဲ့ ခန့်ဆီအမြဲလိုလို လာ လည်နေတတ်သူပါ။

မျိုးလတ်က နေရာမှ ထကာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ သွားမှာ ယူ နေသည်။ ခန့် ကင်နီတင်း အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်မိနေ၏။

ကိုလေး....

ခန့် ထိုင်နေရင်းက ကျောက်ရုပ်ကလေးလို တောင့်တောင့်လေးဖြစ် သွားရသည်။ ။ အို..ကိုလေး လာတယ်...ခန့် ထွက်တွေ့ချင်လိုက်တာ။ မ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ခန့်နဲ့ ကိုလေးမှ မရင်းနှီးဘဲ။ မရင်းနှီး ဆို သိတောင်မ သိ။ ခန့်ကသာ သိတာပါ။

စံပြလည်း ခန့်ကို တွေ့လိုက်တာမို့ ခြေလှမ်းတွေ နှေးသွားရသည်။ ။ ခန့် တစ်ယောက်တည်းလား။

မျိုးလတ်က လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေဆွဲပြီး ပြန်ရောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတာမို့ စံပြရင် ထဲ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ခန့်ကို ကောင်လေး တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အမြဲလိုလိုတွဲပြီး တွေ့ရ တတ်သည်။ ။ ခန့်ကို လိုက် နေတာလား။ သူငယ်ချင်းတွေပဲလား...စံပြ မ ဝေခွဲတတ်။ ထိုကောင်လေးတွေနဲ့ တွဲတွဲနေတတ်တာ စံပြ မနှစ်သက်ပေ မယ့်၊ စံပြမှာ ပြောပိုင်ခွင့်မှ မရှိဘဲလေ။ စံပြ ခန့်ကို ချစ်နေမိတာ ကြာလှပြီ။ ခန့်လည်း ရိပ်မိမယ်ထင်သည်။ ။ ရိပ်မိမှာ ပါပဲ။

စံပြ ဒုတိယနှစ်မှာ ခန့်က ပထမနှစ် အငယ်တန်းအဖြစ်လိပ်ခုံးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ အဲဒီအချိန်ထဲက စတာပါပဲ။ အခု စံပြတို့ က နောက် ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)အဖြစ် လမ်းမတော်ကျောင်းမှာ ဆိုတော့ နှစ်နှစ်ခန့်ရှိ ခဲ့ပြီ။ ထိုအတောအတွင်း စံပြ ဘာကြောင့် မပွင့်လင်း ဖြစ်သေးတာကိုမ

သေချာ။ ခန့် ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတတ်သည့် ကောင်လေးတွေကြောင့်ပဲ
လား။

‘ဟိတ်ကောင်...ဆက်သွားမှာ လား၊ ကင်နီတင်းထဲ ဝင်မှာ လား’

မောင်မောင့်စကားကြောင့် စံပြ တစ်မျိုးကြီးတောင် ဖြစ်သွားရသည်

။

‘သွားမှာ ပေါ့ကွ၊ မင်းကောင်မလေး အတန်းရှေ့ရောက်ရင် မင်းငါ့အ
ကြောင်းသိရမယ်၊ အဲဒီ တော့မှ အဆိုးမဆိုနဲ့’

စံပြ ခန့်ရှိရာကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဆက်ထွက်လာခဲ့သည် ။

ပိတ်ဇာ အပြာနုလက်ပြတ်၊ လည်ပင်း ဟိုက်ဟိုက် ဘလောက်စ် ပွပွ
လေးနှင့် ကီမိုနီအပြာပွင့် လုံချည်လေးကြောင့် ခန့် အသွင်က ရှင်းသန့်
နေသည် ။ လည်ပင်းကျယ်ကျယ်နှင့် လက်ပြတ်ဟိုက် ဟိုက်လေးကြောင့်
ခန့် လက်မောင်းပြည့်ပြည့်လေးနှင့် လည်တိုင်လေးက ဖြူဖွေးကာ ပေါ်
လွင်နေရ သည် ။ ခါးကျော်ကျော် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ပခုံးတစ်ဖက်က ဆွဲ
ယူကာ ရှေ့သို့ပို့ထားပြီး၊ ခေါင်းငုံ့ထိုင် နေပုံလေးကို စံပြ မူးမတတ် စွဲလ
မ်းသွားရသည် ။

ခန့်ရယ်၊ ဒီလို လှတာလေးတွေကြောင့် ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းနေတာ
ပဲလား။

စံပြတို့ ထွက်သွားတော့မှ ခန့် ခေါင်းငုံ့ထားရာက မော့လိုက်မိသည် ။
ကိုလေး...ခန့်ကို ကြည့် သွားတာ သေချာသည် ။

ခန့်ကို ကိုလေး ချစ်နေတာများ လား၊ ခန့် ဒီလိုပဲအမြဲထင်ခဲ့သလို၊ ဟု
တ်မယ် မထင်ဘူး ဟု လည်း အမြဲပြန်တွေးမိခဲ့ရသည် ။

ခန့်ကတော့ ကိုလေးကို စ စတွေ့ကတည်းက ချစ်သွားမိသည် ။ မိန်း

ကလေးတစ်ယောက်အ နေဖြင့် မဖြစ်သင့်မှန်း ခန့် နားလည်ပေမယ့်၊ သူ့ ဘာသူ ရင်ထဲက ဖြစ်သွားတာ ခန့်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပေ။

ကိုလေး နာမည်ကိုလည်း ကျောင်းနာမည် စံပြ၊ အိမ်နာမည် ကိုလေး မှန်း ခန့် လိုက်စုံစမ်းခြင်း မပြုဘဲ သိခဲ့ရတာပါ။

ခန့်ကတော့ စံပြဟူသောအမည်ထက် ကိုလေးဟူသည့် နှစ်လိုဖွယ် နာမည်လေးကို ပိုလို့ နှစ် သက်သည် ။

ကိုလေးဆိုသော နာမည်က ကိုလေး ရုပ်ရည်လေးနှင့် အင်မတန် လို က်ဖက်သည် ။

ကိုလေးက ခန့်ထက် ခေါင်းတစ်လုံးလောက် ပိုမြင့်သည် ။ အသားက ခပ်ညိုညို။ ခန့်က ဖြူ နေတာမို့၊ ယောက်ျားလေးဆို အသားညိုမှ ပိုနှစ် သက်သည် ။ ကိုလေးက မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်ဝန်း တောက်တောက်နှင့် ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အမြဲတမ်းပင် အမှန်ပဲပြောမ ည့်ပုံ။ ဆံပင် ပျော့ပျော့ကို နောက်ဘက် တိုတိုကပ်ကပ်လေး ညှပ်ထားသ ည့် ။

ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ကိုလေးက အရမ်း ကြည့်ကောင်းတာပဲ။

ဒါကြောင့်ပဲ ကိုလေးနားမှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ခန့်ကို ဂရုမစိုက် နိုင်၊ မသိနိုင်ဖြစ်နေရတာပေါ့။

ခန့် တွေးရင်းက စူပုပ်လာရသည် ။

‘ငိုငိုလိုက်၊ စူလိုက်၊ အမျိုးမျိုး မောင်းထုတ်နေတာပဲ၊ ဒါလေးကုန်ရင် ပြန်ပါမယ်ဟာ’

မျိုးလတ်က လက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မြှောက်ပြရင်း ပြော သည် ။ မျိုးလတ်ကို ခန့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည် ။

‘ဟ...ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ ခန့် နင့်ကိုငါ တစ်ခါတစ်ခါကျရင် နားမလည်ဘူးနော်’

ခန့်က မျိုးလတ်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည် ။ မျိုးလတ်ကို ခန့် တကယ်ပဲ ခင် သည် ။ ခန့်ကိုလည်း ခင်ပုံရကာ ညာတာ ပေါင်းသင်းတတ်သော သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ဦးပါပဲ။

‘ခန့်’

ကြည်ဖြူနှင့် ချောစုတို့ ကင်နံတင်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည် ။

‘ငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ ဘယ်တွေသွားကြတာလဲ’

‘ကြို စိတ်ဆိုးပြမနေနဲ့ ၊ နင်ကော ဘာလို့ ပန်းရောင်မဝတ်လာတာလဲ’

ခန့် ကြို၍ စိတ်ဆိုးလိုက်ခြင်းက မအောင်မြင်။

‘အဆင်မပြေလို့ ဟာ၊ ဒီနေ့ တစ်မနက်လုံး အဆင်ကိုမပြေဘူး’

‘ခု ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား’

ချောစုက ကင်နံတင်း အပြင်ဘက်ကို မျက်စပစ်ပြပြီးပြောသည် ။

‘ဘာကိုလဲ’

ခန့်က နားမလည်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်၏။

‘တွေ့ခဲ့တယ်လေ...တွေ့ခဲ့တယ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံကြီး ဒီရွှေ့လာတာ’

‘ဗီတာမင် ပေါင်မုန့်ပါဟာ’

ကိုလေး နာမည်က စံပြမို့လို့ မဖြူတို့ က စံပြရုပ်ရှင်ရုံတို့ ၊ စံပြ ဗီတာမင် ပေါင်မုန့်တို့ နှင့် ပြောင် ပြီး ခေါ်ကြသည် ။

‘ဘာတွေလဲ မသိဘူး၊ ပေါင်မုန့်တွေ ...ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ ငါပြန်မယ်၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်ပြန်တာ’

မျိုးလတ်က ပြောပြောဆိုဆို ပြန်ရန်ပြင်သည်။ ။

‘ပြန်မယ်ဆိုလည်း ပြန်နော်...ကိုလတ်၊ ပြင်လိုက် ပြန်ထိုင်လိုက် လုပ်မနေနဲ့’

‘တောက်...သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတော့ ငါ့ကိုဘက်ကန်ပြီ’

မျိုးလတ်ကို မဖြူက ကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ ။ ချောစုက စာတစ်စောင် အမြန်ကောက်ရေးကာ

‘ကိုလတ်၊ နင့်အတန်းထဲက မြင့်မြင့်ကြည်ကို ပေးပေးပါ’

‘ဟာ...မပေးပါနဲ့ ဟာ၊ ဒီ ဖက်တီးမကြီးကို ငါကတစ်ကျောင်းလုံး လိုက်ရှာပြီးမှ ၊ တွေ့ရင် စာ ပေးရမယ်၊ ဟာ’

မျိုးလတ် ဖြစ်ပျက်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည်။ ။ နောက်ဆုံး တော့လည်း မျိုးလတ် စာ ကို ယူသွားရတာပါပဲ။

မျိုးလတ် ပြန်သွားတော့ ခန့်တို့ ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်ကာ ကိုလေးအကြောင်း ပြောရန် ပြင်လိုက် ကြသည်။ ။